

Vypravěno

dne 7.9.2016

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 0951r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 8.9.2016
podpis: Sisklíbař

MVCRP018LZZ7

V Praze dne -5-09-2016
Č.j.: MV-95657-4/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu nezletilého , nar. Praha - Česká republika, státní občan Ruska, (dále jen „žadatel“), který za něho podala jako zákonný zástupce , nar. Mykolajiv - Ukrajina, státní občanka Ukrajiny, oba trvale bytem , dále zastoupena , advokátem se sídlem A , (dále jen „zmocněnec“), rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 23. 2. 2016, č. j.: VS-9736/835.3/2-2014, jímž nebylo podle § 11 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o :

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dne 29. 9. 2014 podala matka žadatele jako jeho zákonný zástupce prostřednictvím Úřadu městské části Praha 17 žádost o udělení státního občanství České republiky. Souhlas druhého rodiče - otce, státního občana Ruska, s úředně ověřeným podpisem je součástí spisového materiálu. Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 3. 11. 2014. Žadatel žije ve společné domácnosti pouze s matkou, jež je státní občankou Ukrajiny. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen ode dne 11. 4. 2007, a to po předchozím pobytu na území České republiky na základě udělení dlouhodobého víza nad 90 dní ode dne 9. 1. 2003 do 11. 6. 2004 a povolení k dlouhodobému pobytu ode dne 12. 6. 2004 do 10. 4. 2007.

II.

Ministerstvo vnitra žádost žadatele posoudilo v návaznosti na naplnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky podle § 13 a § 14 zákona o státním občanství České republiky, přičemž po komplexním zvážení všech podkladů žádosti žadatele nevyhovělo. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel není v České republice integrován z hlediska rodinného, kdy nemá žádné rodinné vazby na české státní občany, když jeho rodiče, na kterých je ve svém věku plně citově a materiálně závislý, jsou státními občany Ukrajiny a Ruska, kteří o státní

občanství České republiky nežádají a není ani zřejmé, kdy, resp. zda vůbec, o udělení tohoto státního občanství žádat budou. Ministerstvo vnitra dodalo, že status trvalého rezidenta na území České republiky nezletilému žadateli garantuje de facto veškerá práva, resp. potřebné výhody a pro něj potřebné jistoty (zejména českým státem hrazené zdravotní pojištění, vzdělání a sociální zabezpečení), které se neliší od těch, jež mají v jeho věku čeští státní občané.

III.

Proti shora uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal zmocněnec zákonného zástupce žadatele včasný rozklad, jehož součástí byly přiložené přílohy.

Zmocněnec zákonného zástupce žadatele v rozkladu uvádí, že rozhodnutí Ministerstva vnitra napadá pro nesprávnost celého jeho výroku, neboť je věcně nesprávné a je v rozporu se zákonem. Dle názoru zmocněnce zákonného zástupce žadatele správní orgán při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu a skutkový stav nesprávně hodnotil, kdy s právními a skutkovými závěry správního orgánu se nelze ztotožnit. Z hlediska průběhu a délky řízení pak zmocněnec zákonného zástupce žadatele zdůraznil, že rozhodnutí nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě, přičemž důvody pro nedodržení lhůty nebyly na straně žadatele.

Zmocněnec zákonného zástupce žadatele dále v rozkladu uvádí, že úvahy správního orgánu prvního stupně, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí, se opírají výhradně o tvrzení, že i přestože žadatel splňuje všechny taxativně vymezené podmínky pro udělení státního občanství České republiky, jeho žádosti nebylo vyhověno, neboť správní orgán dospěl k závěru, že žadatel není v České republice integrován z hlediska rodinného. V této souvislosti zmocněnec zákonného zástupce žadatele namítl, že se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zcela účelově a záměrně vyhnul hodnocení stupně integrace žadatele do společnosti v České republice z hlediska sociálního. Zákonou podmínku integrace zakotvenou v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky je pak, dle názoru zmocněnce zákonného zástupce žadatele, třeba vykládat v širším kontextu než pouze se zaměřením na zkoumání integrace z hlediska rodinného, kdy tento výklad vyplývá právě z významu slova „zejména“ (viz díkce § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky). Správní orgán prvního stupně pak místo, aby zkoumal okruhy integrace žadatele v širším kontextu, zúžil posuzování integrace žadatele výhradně na integraci z hlediska rodinného. Správní orgán prvního stupně se měl důsledně zabývat integrací žadatele z hlediska jeho integrace do prostředí školy, mimoškolních aktivit, zájmových a sportovních aktivit, sociálních a společenských vazeb v České republice, a to tím spíše, pokud u žadatele nebylo z objektivních příčin - v důsledku jeho věku - možné posuzovat jeho integraci z hlediska pracovního. Na hodnocení těchto vztahů však správní orgán prvního stupně zcela rezignoval, přitom u žáků školou povinných jsou jejich vztahy se školou srovnatelné, jako u dospělých jedinců vztahy pracovní. Dle vyjádření zmocněnce zákonného zástupce žadatele nelze uzavřít, že pokud u žadatele nelze posuzovat stupeň integrace z hlediska pracovního, protože se teprve připravuje ve škole, pak není dostatečně integrován. Stejně tak nelze hodnotit stupeň integrace žadatele do společnosti pouze na základě toho, zda rodiče jsou státními občany České

republiky či nikoliv. Jednak se stupeň integrace z hlediska rodinného nedá dle názoru zmocněnce zákonného zástupce žadatele poměřovat a hodnotit podle toho, zda ten či onen příbuzný má státní občanství České republiky, navíc tuto skutečnost žadatel nedokáže ani při nejlepší vůli ovlivnit. K tomu zmocněnec zákonného zástupce žadatele poznamenal, že zákonodárce zcela jistě nepředpokládal, že podmínkou udělení státního občanství nezletilému dítěti je, aby jeho rodičům již bylo státní občanství České republiky uděleno, popřípadě, aby o jeho udělení požádali. Správní orgán prvního stupně měl integraci rodičů do společnosti zkoumat jako jedno z hledisek, nikoliv však jako jediné hledisko. S ohledem na výše uvedené tak zmocněnec zákonného zástupce žadatele považuje napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné.

Zmocněnec zákonného zástupce žadatele se dále neztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že žadatel není integrován do společnosti v České republice. V této souvislosti zmocněnec zákonného zástupce žadatele sdělil, že žadatel se na území České republiky narodil, přičemž zde po celý svůj život žije. Zmocněnec zákonného zástupce žadatele pak opakovaně upozornil na četné mimoškolní aktivity žadatele (viz přiložené diplomy, vysvědčení ze základní umělecké školy), či jeho povinnou školní docházku, s tím, že je hodnocen pozitivně (viz přiložená zpráva od ředitelky školy).

Kromě výše uvedeného se zmocněnec zákonného zástupce žadatele v rozkladu vyjádřil k dalším tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra, kdy konkrétně uvedl, že důvody, proč matka žadatele doposud nepožádala o státní občanství České republiky, byly v rámci správního řízení dostatečně srozumitelně vysvětleny. V případě získání státního občanství České republiky by pozbyla státní občanství Ukrajiny, což by pro ni znamenalo značné komplikace v majetkových vztazích. Žadatelka vlastní na Ukrajině nemovitost, což dokládá příslušným výpisem z katastru nemovitostí. Tvrzení matky žadatele, že nabytím státního občanství České republiky by automaticky pozbyla státní občanství Ukrajiny, pak vyplývá přímo ze zákona o státním občanství Ukrajiny. Zastupitelský úřad Ukrajiny v České republice nevydává potvrzení o tom, jaké následky by pro matku žadatele mělo získání státního občanství České republiky. Nad to zmocněnec zákonného zástupce žadatele má za to, že obecně závazné právní normy se v rámci správního řízení neprokazují. S ohledem na základní princip jediného občanství, zakotvený v zákoně o státním občanství Ukrajiny, tak nelze připustit domněnku správního orgánu prvního stupně, že žadatel je „s velkou pravděpodobností hraničící s jistotou státním občanem dvou států - Ruska a Ukrajiny“, kdy má pouze ruské státní občanství. Rovněž závěr správního orgánu prvního stupně, že žadatel nabytím státního občanství Ukrajiny narozením, je tedy nesprávný. V této souvislosti zmocněnec zákonného zástupce žadatele sdělil, že na výzvu správního orgánu může nechat vypracovat právní analýzu zákona o státním občanství Ukrajiny. Pokud se jedná o otce žadatele, zmocněnec zákonného zástupce žadatele uvedl, že bylo prokázáno, že se žadatel se svým otcem pravidelně nestýká, což dokládá mimo jiné i přiložené rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 13. 11. 2014, č. j.: OAM-26673-11/MC-2014. Vzhledem k této skutečnosti tak žadatel nemůže ovlivnit jeho případné rozhodnutí, zda bude žádat o udělení českého státního občanství, přičemž dle názoru zmocněnce zákonného zástupce žadatele by pak ani případné

české státní občanství otce žadatele nemohlo mít žádný dopad do stupně integrace žadatele do společnosti v České republice.

Závěrem zmocněnec zákonného zástupce žadatele navrhl, aby s ohledem na výše uvedené bylo žadateli české státní občanství uděleno.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra je se zřetelem k závěru rozkladové komise toho názoru, že v daném případě Ministerstvo vnitra postupovalo správně, když žádosti žadatele o udělení státního občanství České republiky nevyhovělo, neboť udělení státního občanství České republiky brání zásada jednotného státního občanství rodiny. Ministerstvo vnitra pak své rozhodnutí řádně a srozumitelně zdůvodnilo, přičemž ministr vnitra neshledal, že by závěry Ministerstva vnitra byly v rozporu se skutkovým stavem zjištěným v průběhu řízení, resp. že by došlo k nesprávné interpretaci doložených podkladů, jak poukazuje zmocněnec zákonného zástupce žadatele. Ministerstvo vnitra při vyřízení předmětné věci postupovalo plně v souladu s judikaturou správních soudů, která princip jednotného státního občanství rodiny v případě nezletilých žadatelů upřednostňuje. Ministr vnitra je toho názoru, že aplikace zásady jednotného státního občanství rodiny v případě, kdy žadatel je vzhledem ke svému věku a ke konkrétním okolnostem případu (není v péči jiné osoby) závislý na své matce, která není českým státním občanem, byla logickým východiskem.

S ohledem na právě uvedené ministr vnitra nemůže přisvědčit námitce zmocněnce zákonného zástupce žadatele stran nezákonnosti právě přezkoumávaného rozhodnutí Ministerstva vnitra a nesprávného věcného posouzení žádosti žadatele, neboť tato tvrzení se nezakládají na pravdě.

K námitce zmocněnce zákonného zástupce žadatele, že se Ministerstvo vnitra zcela účelově a záměrně vyhnulo hodnocení sociální integrace žadatele v České republice, kdy mělo hodnotit jeho integraci do prostředí školy, mimoškolních aktivit, zájmových a sportovních aktivit, sociálních a společenských vazeb v České republice, ministr vnitra uvádí následující. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j.: 4 As 142/2013-29, samotná skutečnost, že žadatel navštěvuje základní školu, je z hlediska posouzení naplnění sociální integrace v daném případě nedostatečná, neboť navštěvování školy vyplývá z plnění povinné školní docházky dle § 36 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů. Rovněž sociální či společenské vazby žadatele běžné jeho věku a faktu, že se zde narodil, resp. zapojení žadatele do mimoškolních, zájmových či sportovních aktivit, nemají vliv na jiné posouzení věci, nakořil byla žádost zamítnuta, jak shora uvedeno, z důvodu aplikace zásady jednotného státního občanství v rodině, s přihlédnutím k nízkému věku žadatele. Z obsahu rozkladu pak nikterak nevyplývá, že by žadatel, vedle matky, která je státní občankou Ukrajiny, měl

vytvořeny hlubší a pevnější vazby také k jiným osobám, stojícím mimo rodinu. Žadatel je ve věku, kdy se sociální vazby k vnějšímu prostředí teprve formují, přičemž stále převládá vazba k matce, na níž je zcela závislý a jejímž prostřednictvím se do společnosti v České republice zapojuje. S ohledem na právě uvedené jsou, jak již výše řečeno, takové sociální vazby žadatele, na něž zmocněnec zákonného zástupce žadatele upozorňuje, z hlediska jiného posouzení věci bezpředmětné. Ministr vnitra je toho názoru, že v daném případě pak nebyla zásada jednotného státního občanství rodiny absolutizována, jak naznačuje zmocněnec zákonného zástupce žadatele, neboť Ministerstvo vnitra zohlednilo skutkové okolnosti případu (nízký věk žadatele), přičemž postupovalo plně v intencích výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Stejně tak nebylo možné, s ohledem na věk žadatele, zkoumat jeho pracovní integraci. Nelze se přitom ztotožnit s námitkou zmocněnce zákonného zástupce žadatele, že Ministerstvo vnitra v této souvislosti uzavřelo, že pokud u žadatele nelze posuzovat stupeň integrace z hlediska pracovního, protože se teprve připravuje ve škole, pak není dostatečně integrován. Takový závěr z napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra nikterak nevyplývá, kdy správní orgán prvního stupně pouze sdělil, že tuto integraci nelze při rozhodování zvažovat. Nezbyvalo pak než se důsledně zabývat integrací žadatele do společnosti v České republice z hlediska rodinného, čehož Ministerstvo vnitra plně dostalo. Ministr vnitra je pak s přihlédnutím k okolnostem daného případu toho názoru, že Ministerstvo vnitra nepochybil, pokud se zabývalo pouze integrací žadatele do společnosti v České republice z hlediska rodinného, když integraci z hlediska pracovního a sociálního nebylo možné s ohledem na věk žadatele plnohodnotně posoudit. Pokud zmocněnec zákonného zástupce žadatele namítá, že stupeň integrace z hlediska rodinného se nedá poměřovat podle toho, zda ten či onen příbuzný má či nemá státní občanství České republiky, ministr vnitra předně uvádí, že příslušný správní orgán se v rámci posouzení integrace žadatele z hlediska rodinného v případě nezletilých žadatelů zaměřuje pouze na osobu či osoby, na nichž je nezletilý žadatel přímo závislý, kdy zpravidla se jedná o rodiče nezletilého žadatele. Nehodnotí tedy všechny příbuzné nezletilého žadatele bez ohledu na jejich vazbu k žadateli. Aplikace tzv. zásady jednotného státního občanství v rodině v případě nezletilých žadatelů pak vyplývá z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j.: 4 As 142/2013-29.

K dalším námitkám uvedeným v rozkladu, pokud se týká sdělení důvodu, proč matka žadatele nepodala žádost o udělení státního občanství České republiky, či výkladu zákona o státním občanství Ukrajiny v souvislosti s objasněním státní příslušnosti žadatele, ministr vnitra uvádí, že tyto skutečnosti nejsou relevantní pro jiné posouzení věci. Právní analýzu zákona o státním občanství Ukrajiny neshledává ministr vnitra účelnou, když pro řízení o udělení českého státního občanství není relevantní, zda žadatel má či nemá dvojí státní občanství. Rovněž, pokud se týká námitek ohledně otce žadatele, nemají namítané skutečnosti ve svém důsledku vliv na jiné posouzení věci. Podstatné je, že matka žadatele, na níž je zcela závislý, není českým státním občanem. Přitom důvody, proč nemá státní občanství České republiky, jsou nepodstatné.

Pokud se týká vytýkaného nedodržení procesních lhůt pro vydání rozhodnutí, ministr vnitra poukazuje na enormní nárůst žádostí o státní občanství České republiky po 1. 1. 2014, kdy vstoupil v účinnost zákon o státním občanství České republiky, přičemž ani při maximálním úsilí Ministerstva vnitra nebylo vždy možno z kapacitních důvodů stanovené procesní lhůty dodržet. Nicméně tato skutečnost sama o sobě nezakládá nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že se ministr vnitra ztotožnil s napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra, nelze vyhovět návrhu zmocněnce zákonného zástupce žadatele, aby žadateli bylo státní občanství České republiky uděleno.

Ministr vnitra konstatuje, že v postupu Ministerstva vnitra při vyřízení věci neshledal pochybení, jež by mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 2. 2016, a proto na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze dále odvolat.

ministr vnitra

